

LA NOTE BLEUE – ALBUM EN LIED TOONHOOGTES

Over het album zelf

"La note bleue" is het tweede deel van een retrospectieve reeks van drie albums met niet eerder uitgebrachte nummers van Bernard Degavre, live uitgevoerd maar nog nooit eerder opgenomen. Dit project is een vervolg op "Au fil de l'eau" en gaat vooraf aan een derde album dat in voorbereiding is.

MUSIC BELGIUM schreef over het eerste album van deze retrospectieve: "Ondeugende refreinen, een ietwat vals naïeve kant, een natuurlijke sympathie die de liedjes oproepen, dit alles vormt het menu van dit innemende album, tussen folkrock, Franse chanson, swing en emotie. Dit album is een manier om de tijd stil te zetten en te glijden naar een eenvoudige en verfrissende dimensie, sierlijk en indolent."

Les enfants de Mandela

Dit lied werd geschreven ter gelegenheid van de vrijlating van Nelson Mandela en symboliseert de hoop die deze gebeurtenis bij een heel volk en een generatie teweegbracht. De ritmische melodie en de refreinen roepen beelden op van de uitgestrekte vlaktes van Afrika en weerspiegelen het verlangen naar een betere wereld.

Le parking des amours oubliés

"Le parking des amours oubliés" vertelt het verhaal van een jongeman die wacht in een bistro aan de boulevard. Hij hoopt op de komst van een meisje voor wie zijn hart wat sneller klopt dan normaal. Door de details die verspreid zijn over de songteksten – een Swatch om de pols, het begin van de Golfoorlog, Jim Morrison in de koptelefoons van de soldaten, een achtergelaten exemplaar van Libération – komt er een tijdperk naar voren: dat van begin jaren negentig, een verre echo van de jaren zeventig, de tijd waarin hun ouders leefden. Het melancholische refrein zegt alles over de onvermijdelijke afstand die de tijd creëert.

Les joggeurs

"Les joggeurs" onderzoekt de gedachten van joggers in het Jubelpark in Brussel. Ze "rennen achter elkaar aan" en de auteur vertelt ons dat het "niet echt hun schuld" is. Wat denken ze als ze hun dag herbeleven, van de "ganggebaren" tot de "race om eer en macht"? Deze reflectie ontvouwt zich op levendige muziek met bossa nova-accenten.

Série noire

“Série noire” is een swingend, vintage nummer, een beetje eigenzinnig. Op een sombere parkeerplaats, verlicht door saaie neonlichten, mijmert een bestuurder... totdat zijn fantasie op hol slaat. Hallucinaties? Dagdromen? Dat is moeilijk te zeggen, maar er gebeurt in ieder geval veel in zijn hoofd, en dat klinkt door in het hele nummer.

On n'est rien

"On n'est rien" vertelt het verhaal van een jongeman die teleurgesteld is in de kleine teleurstellingen in het dagelijkse leven: avonden in bars, urenlang sleutelen aan zijn motor en de behoefte om ergens anders heen te vluchten. Op een dag kwam hij een vrachtwagenchauffeur tegen die hem meenam in zijn vrachtwagen, op weg naar een nieuwe horizon. Het nummer combineert rockenergie met het geluid van de Nashville-saxofoon, bespeeld door John Heinrich.

Brussel-New York

"Brussels New York" is een dynamisch en vrolijk nummer dat de levendige nachten van Brussel en New York in de jaren 80 oproept. De tekst verwijst naar de film "Looking for Mr. Goodbar", schitterend vertolkt door Diane Keaton, en trekt een parallel tussen de hectische nachten van Manhattan en die van het De Brouckèreplein.

Amsterdam la nuit

Amsterdam, jaren 80. De nacht werpt een elektrische sluier over de smalle straten. Tussen de wervelingen van koffiehuisen en de schitterende etalages van de rosse buurt kruisen lichtsbestemmingen elkaar: botsende muziek, blikken van elders, verloren silhouetten op zoek naar een droom of vergetelheid.

Marie-Jeanne

"Marie-Jeanne" is een lied met een unieke bestemming. Het werd in 1992 opgenomen bij Alain Pierre met Caron en de hulp van Gwenaël Micault, maar bleef meer dan 30 jaar lang in de vergetelheid op een 2-inch bandje. In 2023 besluit Bernard het nieuw leven in te blazen. Om dit te kunnen doen, is het eerst nodig om de stem van Caron te digitaliseren. Deze is inmiddels verdwenen. Analoog geluidsexpert Dan Lacksman gaat de uitdaging aan in zijn studio. Het nummer werd vervolgens opnieuw opgenomen voor het album "La Note Bleue", met Carons originele stem... en opnieuw met de hulp van Gwenaël Micault, die zijn accordeonnummer opnam in Mexico, waar hij momenteel woont. Een ontroerende muzikale reis tussen herinnering en wedergeboorte.

La Note Bleue

“La note bleue” is een intiem stuk voor piano, met finesse uitgevoerd door Philippe Decock op het klavier. Het volgt de reis van een eenzame, dromerige jazzsaxofonist, geïnstalleerd boven een nachtbistro. Zijn hele leven is hij op zoek naar zijn zielsverwant, maar hij vindt haar nooit echt. Hij verdwijnt langzaam en laat zijn saxofoon achter, nu bleek en stil. Geïnspireerd door de film *Autour de minuit* van Bertrand Tavernier en door een ontmoeting met een muzikant in Montmartre, combineert dit nummer melancholie, jazz en emotie.

Au Montmartre

In "Au Montmartre" neemt Bernard ons mee naar het hart van een emblematische Brusselse bistro, vlakbij de universiteit, waar acteurs, muzikanten... en studenten waar hij ooit deel van uitmaakte. In die tijd waren de nachten lang, de debatten hartstochtelijk en het leek alsof de wereld zichzelf onder het genot van een drankje opnieuw kon uitvinden. Paolo, de eigenaar van de plek, hield toezicht op deze vreugdevolle opwinding. Het lied is een eerbetoon aan deze stilstaande momenten en aan de kleurrijke figuren die hun stempel hebben gedrukt op deze legendarische plek.

Quand je faisais de la musique

" Quand je faisais de la musique" is het oudste nummer op het album en is te herkennen aan een historische aanwijzing die in de tekst is verwerkt. Het wordt langdurig op het podium gezongen en roept de pijnlijke herinnering op aan een vriend in nood, meegesleept door een teveel aan barbituraten, terwijl de verteller 's nachts muziek speelde. Bernard combineert het intieme met het onherstelbare, tot aan een refrein dat steeds herhaald wordt met het refrein, als een meeslepende melodie. Verdriet, tederheid... en een vorm van berustende vreugde: want het leven gaat door.

Entre deux chaises

In "Entre deux chaises" is de stem van Caron opnieuw te horen, Bernards trouwe medeplichtige op het podium en in de studio. Zij was het die op een dag voorstelde om een te grof woord te vervangen door ‘stomen’ – zachter, nauwkeuriger. Het lied verkent het leven dat gekenmerkt wordt door een onstabiel evenwicht, waarin we voortdurend heen en weer schommelen tussen twee keuzes, twee werelden, twee waarheden. En dan, aan het einde, komt die vlucht: een fragiele improvisatie, opgevoerd door Caron tijdens een repetitie, zonder zich voor te stellen dat het een afscheid zou worden. Tegenwoordig sluit zijn stem het album "La Note Bleue" af, als een ingehouden adem.